

Automeis

3225.
27. Dec. 1913
284/182 II 623.
Kõiksugu pildid III.

Lastele.

G. Pihlaka kirjastus
Tallinnas.

10

ENSV TA.
Kirjandusmuuseumi
Arhiivreamatukogu

37500

Karuinimene.

Üks tüdruk läks kord metsa seeni korjama. Seal tuli üks karu temale vastu, kes ta kohe kinni rapsas ja oma koopasse tiris. Seal pidi tüdruk kolm aastat elama ja karusid teenima. Aga kui tema ühe lapse emaks sai, kes pooleni inimene, pooleni karu oli, ajas karu tema ja poja minema.

Tema poeg, keda inimesed „karu-
inimeseks“ kutsusiwad, oli tugew ja karmas
poiss. Kui ta meheesse oli jõudnud, läks
ta ühe mehe juurde sulaseks. See sündis
talwel. Ühel päewal käskis teda peremees
metsast puid tooma minna. Seal otsis ta
enelele ühe suure mäna ning tiris ta
wäija. Et mäna juured kõwaste ma-
ases ei olnud, wiskas ta mäna paarküm-
mend sammuga kaugele. Selle üle sai ta
hirmus wihaseks, murdis puu wäikesteks
tükkideks ja ladus oma ree peale, nii et
see ilmatu suureks koormaks sai. Nüüd tah-
tis ta kodu sõita, aga hobune ei jõudnud we-
dada; ta kratsis ja norstas, aga ei jõudnud.

Sulane andis talle ühe terge hoobi
küljekontide vastu, seal kukkus hobune
maha ja suri. Mis teha?

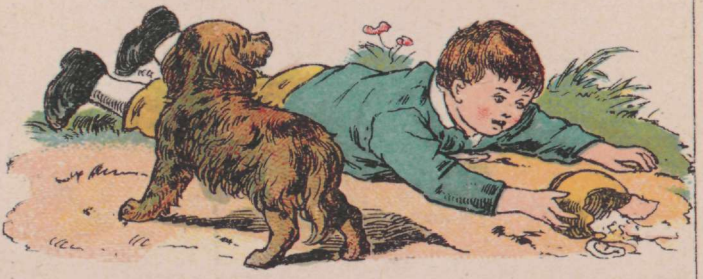
Karuinimene pidi koorma tahes wõi
tahtmata ise kodu wedama.

Kui aga peremees seda nägi, ütles ta:

„Sina ostad mulle uue hobuse, wõi
wead kõi rastused sest ajast saadik ise.

Nüüid mine aga ruttu westlile, sest jahu on otsas." Ütelbud, tehtud.

Sulane pani wiljakottid täis ja siis ree peale — ja nüüid algas sõit westlile.

Westli oli nõlutud, ja seal elas paharetti perekond.

Kui karuimene westli läwe peale astus, nägi ta eestwaas westli peremehe poega ja hulga naisterahwaid.

"Kus on wanamees?" küsis ta.

"Tagakambri," wastas poeg.

"Siis lütsuge ta ometi wälja," käskis karuimene. Aga naised ei kuulnud sõna.

Seal wabas karuimene kuradi poja jalgadest kinni ja hakkas sellega naiste ette lööma, kuni nad kõik surind olwad. Nüüid jooksis wana kurat kiskendades ja waandudes taga toast wälja ja tormas kohe sulase peale. See aga laregas ruttu ahju juurde ja torlas talle ahjuroobiga südamesse. Siis jahwatas ta wilja ise ära. Peremees ei wõinud, kui ta seda ka tahtis, mingisugust etteheidet teha.

Mõne aja pärast käskis peremees teda kuuramaale minna. Seal pidi ühes soos üks lasti täis kulda peidus olema, mida kolme peaga elukas walwas. Seda warandust tahtis peremees heameelega omale.

Sulane tegi, nagu kästud. Peale lasti wõttis ta ka kolme peaga eluka ühes kottis kaasa. Peremees sõi parajasti lõunat, kui sulane tagasi tuli. Karuimene wis-

las lasti teist tuba, nii et tuba wabises, ja lastis eluka lahti, kes kohe peremehe peale tormas, kuna karuimene ära jooksis.

Ühes rohulaanes tulwad temale fals teist tugewat meest wastu. Suitsusööja ja Mäeronija. Nad mõtlešwad koos elada ja endid jahist totta.

Esmesel päewal läkswad karuimene ja Suitsusööja metja jahile. Mäeronija pidi kodu sööki valmistama.

Kui nad kodu tulwad, oli neil jahisaaki palju, aga kodusest söögist ei olnud midagi näha, ja nende sõber kaebas nuttes, et üks hiiglane tulnud ja löin ära neelanud.

Teisel päewal jäi Suitsusööja kodu. — Kuid sellega ei olnud lugu parem. Kolmandamal päewal pidi karuimene kodu jääma. Tema teritas oma kirkwest, raius puid ja pani tule ülesse. Kui supp walmis oli, walas selle ühe kausi sisse, pani kausi nurka ja ladus puid peale. Warsti tuli hiiglane ja küsis süüa.

„Seda pead ja jaama“ — ütles karuimene — „aita mind enne puid raiuda.“

„Seameelega“ wastas hiiglane. Nüüd ajas karuimene kirkwega ühe tüllu palgi sisse. Hiiglane tahtis teda aidata ja hoidis kahe täega palli laiale. Seal ütles karuimene: „Sovia aga süa palli hästi laiale, mina löön tüllu wälja ja topin teise palgi sisse. Aga kas on sul ka nõnda palju jõudu?“

„Ära tärda,“ vastas hiiglane. Seal löi karu inimene kisku wälja ja hiiglane oli lõhus. Küüd wõttis wõitja tuletuki ja põletas hiiglasel kõik juuksed peast ära. Seda ei kannatanud hiiglane wälja, kargas üles ja jooksis palgiga metsa.

Küüd elasiwad need kolm kuu aega rahulikult rohtlaanes. Ühel päewal tuli üks suur hiiglane Gestimaalt, nimega „Bunategija,“ see ehitas omale nende ligidale maja ja tappis kõik lütid, jäägid ja reisijad ära.

Ka karu inimene ja Mäeronija jõudsid tord tema juurde. Kui kuriwaim tormas ta nende kallale. Mäeronija ronis ühe puu otsa, aga karu inimene wõttis kaks mända ja murdis nad tsestelt pooleks. Kui seda Bunategija nägi, ehmatas ta ära ja pani plehku, nemad aga ajasiwad teda taga ja sidusiwad ta jalgupidi ühe kuuse külge, nii, et hundid teda kätte wõisiwad saada. Sest ajast saadil rändas karu inimene üksiinda.

Üksford ajas ta ühte hiigla pötra taga kuni kaugele maale. Seal hakkas ta ühte ilusat tüdrukut armastama. Wanafuri aga wiis selle ära. Aga üks teine kurat andis tale teada, kus tüdruk wiibis. Nimitelt „Tulewiku koopas.“ Ta tahtis teda peasta. Kui ta jõuna alla jõudis, pandi ta ahelasse ja küüd jäi ta igawesti alla maailma.

